

at være, men at den af Alle vil blive erkjendt for at være en Sag af meget stor Betydning, tror jeg dog her at turde vente, og jeg haaber derfor ogsaa, at det meget ærede Udvalg, inden Sagen næste Gang kommer til Overveielse her i Salen, vil tage det under nøie Overveielse, om der ikke er de Steder, hvor Pressefriheden er gaaet noget vel nær, at det nøie vil overveie, om der dog ikke er de Steder i Straffeloven, saaledes som Regjeringsforslaget og Udvalget vilde formulere det, hvor der er visse Anomalier i Straffebestemmelserne, som ere meget stødende. I det Haab, at Udvalget vil tage Sagen fremdeles under Overveielse, skal jeg ikke modsætte mig Sagens Overgang til 3die Behandling.

Justitsministeren (Wellemann):

Da man aldrig har haft her til Lands og heller ikke har en ubegrændset Pressefrihed, og da saavidt jeg veed, intet Menneske, i alt Fald intet forstandigt Menneske, har taget Ordet derfor, men Alle have været enige om fra alle Sider, at Grændse maa der være for Pressefriheden ogsaa paa det Omraade, naar Taler er om Uædelighed, saa ser jeg ikke, der her er nogen Grund til at føre disse store Talemaader i Marken. Det bliver dog simpelthen kun et Spørgsmaal om, hvor man skal trække Grændsen. Og at man ikke skal have en ubegrændset Ytringsfrihed paa det Omraade ligesaa lidt som paa andre, det ere vi dog enige om. Det bliver derfor en Ting, man kan se aldeles rolig og ædruelig paa, om man skal trække Grændsen paa den ene eller den anden Maade. Det bliver — som jeg tillod mig at sige før — Tyngdepunktet: Er man tilfreds med den bestaaende Tingenes Tilstand, saa er det naturligt, at man ikke forandrer Lovgivningen, det er der jo da ingen fornuftig Grund til; men er man det ikke, saa mener jeg, der maa gøres noget Mere, end der er gjort nu; saa bør man trække Grændsen skarpere end hidtil, ellers udrettes der Intet i den Retning. Jeg kan ikke erkjende, at det ene Thing skulde være mere kaldet til at søge at komme til den rette Grændse end det andet. Jeg tror heller ikke, at Erfaringen vil vise, at der vil være nogen Forskjel mellem Thingene i den Henseende. Endnu skal jeg kun benytte Leiligheden til at gjøre en Bemærkning, som jeg ikke er indrede at komme med hidt, nemlig med Hensyn til fremmede Skrifter. Den sidste ærede Taler yttrede med Hensyn til dem, at han nok vilde være med til, at man forbød fremmede Skrifters Indførsel her i Landet, og at Justitsministeren havde ud-

strakt Myndighed dertil; men han vilde ikke gaa med til at lægge Strafanvaret over paa Forhandleren. Dertil maa jeg svare: Det er efter min Mening en ganske upraktisk Tanke, og forøvrigt en Tanke, som vilde komme mere i Strid med Grundlovens og Presselovens Principer, end der er Tale om her; thi skulde det realiseres, saa maa der oprettes et justitsministerielt Toldvæsen ved Siden af det finantzielle, naar man vilde gaa til at stoppe enhver utugtlig Bog ved Grændsen og saaledes afvise den. Nei, der gives intet andet Middel end Straf; enhver Kontrol, enhver forebyggende Forholdsregel, eller hvad man vil kalde det, er upraktisk, er ikke praktisk gennemførlig, affet fra det principielt Betænkkelige derved, som jo væsentlig bestaar deri, at det bliver Administrationen og ikke Domstolene, som komme til at afgive Skjømmet; selv affet derfra er det upraktisk. Jeg tror ikke, det er muligt at ramme Udbredelsen af fremmed utugtlig Litteratur paa anden Maade end at sætte Straf for Udbredelsen deraf.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 1:

§ 1 affattes saaledes:

182 Til almindelig borgerlig Straffelovs § 182 føies som 2det Stykke:

Den, der paa anden Maade opfordrer til eller beforder Uædelighed i Rjønsholdet, straffes med Fængsel eller under stærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbejde."

vedtoges enstemmig med 39 Stemmer.

Ændringsforslaget under Nr. 2:

Forslagets § 1 bliver § 2 og affattes saaledes:

184 „Almindelig borgerlig Straffelovs § 184 affattes saaledes:

Den, der offentlig eller for en større Kreds i Skrift eller Tale krænter Sædeligheden ved utugtige Fremstillinger eller ved Ytringer, der skjønnes at være rettede paa Læsernes eller Tilhørernes sandelige Ophidselse, saadelsom den, der faldholder, udbæler eller paa anden Maade udbreder saadanne Skrifter, naar deres Indhold er eller burde være ham bekendt, straffes med Fængsel eller under stærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbejde. Samme Straf anvendes paa den, der paa